

Hvad er akkreditering og hvordan kan man få gavn af det?

IKAS akkrediterer virksomheder i forskellige dele af sundhedsvæsenet. Akkreditering er en del af de aftaler, der er indgået mellem det offentlige, der betaler, og dem, der leverer ydelserne (fx klinikker, privathospitaler, apoteker). Du kan på hver enkelt sektors side se, hvad der er aftalt i denne sektor.

Vi vil nu fortælle lidt nærmere om, hvordan akkreditering foregår i klinikker med ydernummer under sygesikringen, og om, hvordan klinikken kan få et godt udbytte af akkrediteringen. Akkreditering af privathospitaler, apoteker, kommuner og præhospitale virksomheder tilrettelægges på nogle punkter lidt anderledes, men principperne for, hvordan man får et godt udbytte, gælder på samme måde her.

Akkrediteringerne i en given sektor gennemføres over en to- til treårig periode, som er aftalt konkret i hvert enkelt tilfælde. Det betyder, at alle klinikker får besøg af et surveyorteam, der består af en fagperson fra den pågældende profession og en surveyor med anden baggrund fra sundhedsvæsenet. Surveyorne undersøger, om klinikken lever op til de forventninger, der er udtrykt i akkrediteringsstandarderne. Det gør de først og fremmest ved at tale med jer og ved at få vist, hvordan I arbejder; det indgår, at de får vist eksempler på patientjournaler. Meningen er, at det skal opleves som en god dialog med kolleger, men også som en dialog med struktur og med kant, så den kan hjælpe jer fremad.

Akkrediteringsstandarderne er udarbejdet af IKAS sammen med den relevante faglige organisation og Danske Regioner. Mange af forventningerne i standarderne er direkte krav i lovgivningen eller i overenskomsten, men det forventes fx også, at klinikkerne efterlever Nationale Kliniske Retningslinjer, at de finder og forebygger risici for patienter, og at de udfører en egenkontrol af deres kvalitet ved én gang årligt at gennemgå en stikprøve af journaler og ved at indsamle informationer om patienters oplevelse af kvaliteten på klinikken. Med andre ord er der tale om forventninger om, at klinikken arbejder på en måde, der sikrer, at der leveres god kvalitet til patienterne.

Hvordan får I et godt udbytte af at arbejde med akkreditering?

Den bedste start får I ved at deltage i de informationsmøder, som jeres fagorganisation og IKAS holder rundt om i landet. Alle klinikker får tilsendt en invitation. Her gennemgås standarderne, så I bliver klædt på til at forstå, hvad det præcist er, der forventes af jer. Ligeledes gennemgås forberedelserne til survey samt detaljerne i, hvordan survey foregår, og hvordan I får jeres akkrediteringsstatus.

Det er en del af arbejdet, at der skal udarbejdes nogle beskrivelser af arbejdsgange, hvis klinikken ikke allerede har dem. Der skal også udarbejdes en plan for ledelse og organisering af kvalitetsarbejdet.

Der skal sættes tid af til dette, men det vigtigt, at man ikke ser det kun som et skrivearbejde. Erfaringen viser, at det er værdifuldt også at se det som en lejlighed til at drøfte i klinikken, om alle gør det samme; om den måde, man gør det på lige nu, er den optimale, eller om man med fordel kunne ændre noget; og om det man gør, lever op til forventningerne til klinikken (altså akkrediteringsstandarderne), eller om der er noget,



man skal lave om på. Et af formålene med at skrive forventningerne ned har netop været at gøre det lettere for jer at finde ud af, hvad de er. Fx har det ikke altid været let at vide, hvad der er god praksis på hygiejneområdet.

Det anbefales på det kraftigste at inddrage ikke kun ydernummerindehaverne, men alle personalegrupper i klinikken.

Arbejdet med at udarbejde beskrivelser skal hverken underdrives eller overdrives. I skal være opmærksomme på ikke at overfortolke, hvad der forventes. På den anden side har det vist sig, at mange, når de først kommer i gang, skriver mere end det absolut påkrævede. De gør det, fx fordi det er nyttigt ved introduktion af nye medarbejdere, for at hjælpe med at huske, hvad der skal gøres, og for at få drøftelsen af arbejdsgangene. Men hvis I hører, at nogen har skrevet meget, så husk, at det kunne skyldes, at de har misforstået akkrediteringsstandarderne, og at det også kunne skyldes, at de selv har fundet det nyttigt at skrive noget mere ned.